
IS AANPASSING DER BALANSEN NODIG ?

door

Prof. Dr. P. P. VAN BERKUM.

I.

In financiële beschouwingen kan een groeiende onrust worden waargenomen over het feit, dat de sterk gestegen kosten van kapitaalgoederen, als gebouwen, machines en verdere outillage een steeds ernstiger wordende tegenspraak vertonen met de bedragen, waarmede deze groep activa in de boeken voorkomen¹⁾. Men voert aan, dat de voortgezette prijsstijging speciaal aan die balansposten, die nog tegen de aanschaffingsprijzen van vóór 1940 gewaardeerd worden, alle betekenis dreigt te ontnemen. De werkelijke waarde toch van de onderhavige vermogensbestanddelen — het dichter bij de omzet staande vlottend vermogen vertoont uiteraard beter aangepaste verhoudingen en blijft hier buiten beschouwing — uitgedrukt in de op reproductie berekende kosten van thans is enige malen groter dan de waarde, waarvoor zij destijds werden aangeschaft. Slechts in zover tegen de nu geldende prijzen nieuwe outillage wordt aangekocht, komt een aanpassing aan de veranderde goederenwaarde van de gulden in de waardering dezer activa, zij het zeer gedeeltelijk en op zeer willekeurige wijze, tot stand.

De in vergelijking met 1938/1940 belangrijk verhoogde aandelenkoersen weerspiegelen de gebrekkige aanpassing en tevens de verwachting, dat in de toekomst het rendement dezer aandelen evenredig zal worden aan de nog niet in de balansen tot uitdrukking komende reële tegenwaarde der kapitalen²⁾.

Hierop aansluitend kan worden betoogd, dat de toestand van onderkapitalisatie, die reeds vóór 1940 de meeste van onze ondernemingen kenmerkte, doordat het vaste deel van het productieapparaat al toenmaals veel te laag te boek was gesteld, nog aanzienlijk is toegenomen. De oorzaken zijn weliswaar uiteenlopend. Vóór 1940 werd het algemeen als goed financieel beleid beschouwd het langdurige gebruiksactief zo snel mogelijk af te schrijven. Bovendien kan men zeggen, dat het bij de vele in de periode tussen de beide oorlogen voorgekomen reorganisaties gebruikelijk was, teneinde aan verdere onvoorziene tegenslagen het hoofd te kunnen bieden, de af-

---

¹⁾ In deze geest: Schijn en Werkelijkheid, Mr. H. F. van Leeuwen, Econ. Stat. Ber. 2 Juli 1947.

²⁾ Over het bedrieglijke element in deze verwachting vgl. de verhandeling van schrijver dezes: De Relativiteit van het Kapitaal, Tilburg 1946, blz. 6.

boeking op het kapitaal drastischer door te voeren dan strict noodzakelijk was. Bij deze twee oorzaken is na 1940 een derde gekomen, n.l. de verzwakking van de koopkracht van het geld, gevolg van een kwalijk bedwongen inflatie.

Volgt uit deze feiten en gegevens nu niet, dat het met de dag dringender wordt de belanswaarderingen in het licht der volkomen gewijzigde prijzensituatie te herzien? Derhalve wederom tot vermogensopstellingen te komen, die het bedrijfsleven en de fiscus, de laatste als medebelanghebbende bij de blijvende welvaart der ondernemingen, voor de werkelijkheid plaatsen, met name wat de maatregelen betreft, welke voor de instandhouding van het productieapparaat nodig zijn.

Klemmende redenen kunnen worden aangevoerd. Indien de ondernemingen op basis van de vooroorlogse waarde hunner immobilia blijven afschrijven, staan zij aan het zeer reële gevaar bloot, dat de geaccumuleerde vernieuwingsbedragen op het moment van vervanging aanzienlijk te kort zullen schieten om daaruit de aankoopsprijs van de nieuwe outillage te bekostigen. De methode om door opneming van crediet de financiële moeilijkheden te omzeilen is verre van aantrekkelijk. Zodoende toch camoufleert men het verschijnsel, dat de voortzetting van de productie op het tot nu toe bestaande peil niet meer mogelijk is. In economisch opzicht, het kapitaal bepalende naar z'n rendementsgehalte, bemantelt men kapitaalverlies, aangezien een verondersteld gelijkgebleven winstcapaciteit een groter kapitaalvolume moet alimenteren. Meestal wordt zulks echter eerst bij omslag van de prijzen duidelijk; met het vergrote kapitaal is dan niet zelden geen normaal rendement te behalen en de dekapitalisatie komt bij de meestal volgende reorganisatie in volle omvang aan het licht. Wie de zogenaamde onderkapitalisatie meent te moeten bestrijden, zal toch waarschijnlijk de volle consequentie van deze financieringsmethode niet aandurven.

Aan de ernst van het probleem valt niet te twifelen. Deze twijfel bestaat echter wel ten aanzien van de door sommigen aanbevolen remedie om door middel van aanpassing der belansen het probleem uit de weg te ruimen.

Die balansaanpassing zal men zich kunnen voorstellen als een soort herkapitalisatie, in de trant zoals zij gedurende de bezettingsjaren door een aantal ondernemingen in toepassing werd gebracht. Werden toen echter in hoofdzaak door verhoging van bepaalde activaposten oude ingehouden winsten aan het licht gebracht of open reserves aangesproken, thans evenwel zou men een stap verder willen gaan door de aandelenkapitalen aan te passen aan de geldswaardestijging van die activa, die nog gewaardeerd waren tegen de prijzen van vóór 1940. Wanneer gelijktijdig met de revalorisatie van de oude

waarden volgens de nieuwe prijzen het bedrag der uitstaande aandelen in overeenkomstige verhouding vergroot wordt zal daarvan het gevolg zijn, dat een nieuw balansevenwicht op hoger getallenbasis tot stand is gekomen. De uitgifte van gratis-aandelen ter grootte van het bijgeboekte bedrag is daarbij als sluitstuk gedacht.

Op grote schaal hebben in de laatste tijd dergelijke revalorisaties in Frankrijk plaats gehad. De opeenvolgende devaluaties van de franc en de daarmee samenhangende prijsstijging hebben vrijwel alle betekenis ontnomen aan de balansposten, die nog tegen de oude prijzen gewaardeerd werden. De verhoudingen in Frankrijk zijn te dien aanzien stellig heel wat minder „normaal” dan hier te lande. Toch is dit slechts een kwestie van gradatie, in beginsel doet hetzelfde euvel zich overal voor, waar de aanschaffings- en de vervangingswaarde van de outillage, tengevolge van de achteruitgang der geldswaarde, uiteenloopt.

II.

In weerwil van de op het oog belangrijke argumenten die daarvoor pleiten, willen wij trachten duidelijk te maken, waarom naar onze mening balansaanpassing, behalve in het specifieke geval der fiscale balans, waarover aanstonds, niet alleen onnodig, maar ook economisch onjuist is.

In de eerste plaats economisch onjuist. Zolang de prijzen, de productie, de geldsituatie en de internationale verhoudingen niet een begin van stabiliteit vertonen, lijkt het economisch verwerpelijk in de balans aanwezige stille reserves te mobiliseren en in de kapitalisatie vast te leggen. De positie van de onderneming zou zodoende uitermate kwetsbaar worden. Men kan immers niet voorzien, of komende jaren een voortzetting van de prijsstijging, stabilisatie op het intussen bereikte niveau dan wel een ommekeer in de richting van een neergaand prijzenpeil zullen brengen. Daar men met de waarschijnlijkheid van een prijsdaling in de toekomst rekening moet houden, zou het zeer tegen de voorzichtigheid ingaan de kapitaalcijfers aan de huidige hoge prijzen en inkomstenbronnen te binden. Dit toch zou bij een optredende prijsreactie de al besproken onderkapitalisatie in een toestand van overkapitalisatie doen omslaan en uit deze kapitaalsinflatie zou men zich alleen door een pijnlijke reorganisatie kunnen redden.

Uit theoretisch oogpunt zou veel minder bezwaar bestaan tegen de methode, de schommelingen in de waarde van het vaste actief te laten fluctueren met een aan de passiefzijde van de balans op te nemen fonds voor waardecorrectie. Toch achten wij op praktische gronden de toepassing hiervan tot speciale gevallen beperkt, aangezien opnemings van het vaste

actief tegen werkelijke economische waarde, dan wel vervangingswaarde doorgaans op de moeilijkheid schipbreuk leidt deze waarden — anders dan schattenderwijs en dus zeer onnauwkeurig — vast te stellen.

In de tweede plaats lijkt ons balansaanpassing onnodig, waarbij wij op het volgende willen wijzen.

Volgens de opvatting van sommige theoretici, die zich op het standpunt van de eenheid van de vermogensbepalende en winstbepalende balans plaatsen, dat tevens het standpunt is van de integrale balanswaarheid, bestaat logisch-formeel een vaste band tussen de op de balans gewaardeerde gebruiksactiva en de grondslagen der kostprijs- en winstberekening. Bedoelde activa worden, naar gelang van hun opgaan in de stroom der van de onderneming uitgaande waardeomzetten, à raison van hun werkelijke vervangingswaarde, in de calculatie opgenomen. In deze zin kan men bij F. Schmidt en ook bij Schmalenbach de balans gedefinieerd vinden als een soort van rekening, waarop onverbruikte productieve prestaties (kosten) tot hun verbruik worden vastgehouden, of, zoals de eerstgenoemde auteur treffend zegt: de balans is „ihrem Wesen nach in der Tat der Kostenspeicher der Unternehmung“¹⁾.

Gaat men van deze opvatting uit, dan is het duidelijk, dat men onder de huidige omstandigheden, waarin zulke grote afwijkingen zijn ontstaan, weer de toestand in het leven zou moeten roepen, waarbij de kosten, die thans geëist worden bij gebruik van vroeger aangeschafte outillage weer rechtstreeks voortvloeiën uit de tegen actuele marktwaarde op de balans te brengen activaposten.

De hierbedoelde richting in de theorie heeft weinig voorstanders. Daarentegen won de opvatting steeds meer veld, dat de voornaamste taak van de balans is een instrument te zijn voor de winstbepaling en dat haar niet tevens de eis kan worden gesteld de ware vermogenspositie aan te tonen²⁾. In een zodanige „winstbalans“, waarbij de ondernemer zich een grotere vrijheid ten aanzien van de waardering van activa en passiva veroorlooft, bezit hij het middel, om door het drukken

---

¹⁾ F. Schmidt, Bilanzwert, Bilanzgewinn und Bilanzumwertung, Berlijn 1924, blz. 62.

²⁾ Omdat men meent, dat de jaarlijkse balans in de eerste plaats haar doelstelling heeft in de vaststelling van het winstresultaat, behoeft zij toch niet geheel zonder betekenis te zijn voor de vermogensbepaling. In het algemeen zal men aan de hand van de balansgegevens tamelijk wel tot een beoordeling kunnen komen van de financiële positie, van de credietwaardigheid der onderneming, van haar kapitalisatie, credietverlening, investeringen en liquiditeit. Voor een meer diepgaande balansanalyse is de gebruikelijke winstbalans echter een onvolkomen hulpmiddel. Voor zulke gevallen zal men aanvullende gegevens nodig hebben om, met de gebruikelijke winstbalans tot uitgangspunt, tot nuttig resultaat te komen.

van de waarde der activa en het hoger stellen van passiva de uitdeelbare winst te beïnvluencen. De in zulk een balans gebruikelijk voorkomende stille en geheime reserves vervullen daarbij een essentiële functie, in zoverre zij o.a. ertoe bijdragen, dat middelen dienende tot compensatie van een opgetreden prijsstijging van vaste bedrijfsactiva en om uitkering van schijnvoordelen tegen te gaan, in het bedrijf worden gehouden. Hierdoor kan het principe der vervangingswaardeleer, zij het niet naar de vorm, wel echter naar materiële inhoud zo goed mogelijk tot zijn recht komen. Men dient bij vraagstukken op dit gebied in het oog te houden, dat het in wezen van minder belang is onder welke benaming zekere maatregel getroffen wordt, dan wel of zij tot inhouding van voldoende financiële middelen, nodig in verband met handhaving van rentabiliteit en productiecapaciteit, leidt.

In dit verband kan de vraag rijzen, of de aldus getroffen financiële voorzieningen van voldoende omvang zijn om de onderneming door de inflationaire bedreigingen heen te loodsen. Allereerst hangt het antwoord op deze vraag klaarblijkelijk af van de marge, welke de verkoopprijzen na voldoening der variabele kosten, loon en grondstoffen, laten. Deze marge moet voldoende groot zijn om instandhoudingsreserves, al dan niet als afschrijvingen geboekt, aan de winst te onttrekken ¹⁾. Maar voor het overige is de vraag natuurlijk niet gemakkelijk te beantwoorden. In het bijzonder geldt dit onder de gegeven omstandigheden, waarin van een regelmatige vervanging en vernieuwing geen sprake is en de becijfering van het toekomstige prijsverloop speculatief blijft. Hieruit kunnen belangrijke verschillen ontstaan, waarbij overigens te bedenken valt, dat het risico, dat de geaccumuleerde vervangingsbedragen niet gelijk zullen zijn aan den aankoop prijs van nieuwe outillage, een risico is hetwelk inhaerent is aan de onderneming.

Naarmate het dynamische verloop meer onzekerheden biedt, zal het zwaartepunt van de normale kostprijscalculatie meer naar de financiële politiek, in casu naar de vorming van bij-

---

¹⁾ In bepaalde gevallen zijn de prijsbeheersingsmaatregelen hier beslissend. Het spreekt voor zichzelf, dat de ondernemer om tot zuivere kostprijzen en economisch voldoende opbrengsten te komen verplicht is de gestegen vervangingskosten in zijn kostprijs tot uitdrukking te brengen. Te dien aanzien zal hij zich, wat de afschrijvingen betreft, geheel los en onafhankelijk maken van de oorspronkelijk uitgegeven bedragen, a fortiori van de onder invloed van het financiële beheer (stille en geheime reserves) ver beneden hun werkelijke waarden te boek staande bedrijfsobjecten. Hieruit blijkt, dat de waarde van het vaste actief op de balans en de grondslag welke voor het berekenen der afschrijving in de bedrijfsboekhouding wordt aangehouden twee van elkaar losstaande grootheden kunnen zijn. In verband met de verandering door waardestijging is het in de praktijk gebruikelijk de afschrijvingsfactor met een index te vermenigvuldigen, welke globaal de prijsverandering voor het kapitaalgoed aangeeft.

zondere reserves, verplaatst moeten worden. Dat deze politiek haar limiet niet heeft bereikt, wanneer de nog in bedrijf zijnde activa reeds geheel zijn afgeschreven, zal in verband met de hoge eisen aan de geldmiddelen bij heraanschaffing gesteld, geen betoog behoeven. Maar hoever men in concreto zal moeten gaan hangt van de beschikbare marges en het oordeel over de toekomst af.

Het stemt weinig tot geruststelling, dat juist in deze tijden van prijsstijging de stroom van kapitaalemissies steeds sterker aanzwelt. Daarin mag men het bewijs zien, dat vele ondernemingen niet voldoende in staat zijn gebleken hun reële kapitaalspositie in stand te houden ¹⁾. Tekort schietend beleid daargelaten, zal men de oorzaak moeten zoeken in de abnormale omstandigheden van de oorlogs- en bezettingsjaren. Deze hebben meegebracht, dat de liquidatie, waaraan het productie-apparaat onderworpen is geweest, zich niet heeft kunnen voltrekken op voet van de thans daarvoor geldende vervangingsprijzen.

Dit alles betreft het bestaande complex van productiemiddelen. Ten aanzien van de geleidelijk binnenkomende nieuwe outillage kan het excuus der abnormale omstandigheden slechts in zeer verminderde mate gelden. De politiek in dit opzicht door de scheepvaartmaatschappijen gevolgd, n.l. de exceptioneel hoge kosten van de nieuwbouw direct tot op het waardeniveau van 1939 af te schrijven lijkt ons, in het licht van de waarschijnlijkheid van een vroeg of laat intredende ommekeer in de prijzen, dan ook rationeel en navolgingswaardig uit economisch oogpunt. Het is volkomen redelijk, dat tijden van sterk vergrote en dringende vraag de „extra“kosten moeten dragen, die nodig zijn om de capaciteit op volle kracht te brengen, ten einde aan die vraag te kunnen voldoen. Een politiek, die zulks niet zou erkennen, zou leiden tot ongezonde stimulering van de alreeds grote vraag en in haar verdere consequentiën tot overschatting der reële winstcapaciteit en tot oneconomische investeringen.

Samenvattend zijn wij van mening, dat ook zonder balansaanpassing in den vermelden zin het oogmerk der reële instandhouding van het kapitaal bereikt kan worden. Moge het theoretisch aanlokkelijk zijn oude en nieuwe bestanddelen van het vaste actief op eenzelfde actuele prijsbasis in de balans te verenigen, in feite stuit de aanwending hiervan, speciaal bij

---

¹⁾ Opmerkingen als „daar de maatschappij op basis van het vooroorlogse goederen- en dienstenniveau was gekapitaliseerd, zal bij het tegenwoordige prijspeil tot vergroting van haar bedrijfsmiddelen moeten overgaan“, welke zinsnede wij aan een recent jaarverslag van een onzer grote ondernemingen ontleenen, kan men in allerlei variatie aantreffen. Zij spreken voor zichzelf.

de vaste activa, waar een houvast aan een markt- of beurswaarde ontbreekt, af op de gecompliceerdheid en praktische onuitvoerbaarheid van de waardebepaling.

III.

De enig steekhoudende grond, waarop in de bestaande omstandigheden balansherziening kan worden bepleit, houdt o.i. verband met de toepassing der belastingwetgeving. Zoals wij vroeger hebben uiteengezet, gaapt er een diepe kloof tussen de ondernemingsbalans en de belastingbalans¹⁾. De oorzaak hiervan ligt in het uiteenwijken van de waarderingsprincipen, welke worden bepaald door het doel, dat met de samenstelling van de balans wordt beoogd. In de doelstelling van het fiscale belang ligt als zodanig niet de zorg voor de instandhouding der onderneming opgesloten. Deze taak is aan de ondernemingleiding overgelaten. Alleen indirect, in zoverre de staat belang heeft bij het tegengaan van verstorende nevenwerkingen op de algemene welvaart door de fiscale politiek, meer speciaal bij het intact houden van de belastbare capaciteit, spruit daar een belang uit voort de noodzakelijke bestaansvoorwaarden dezer capaciteit te ontzien. Hier ligt dan ook het punt van toenadering tussen het fiscale- en het ondernemingsbelang; derhalve in de noodzakelijkheid van waarderings- en waardering, die voldoende waarborg bieden voor de reële instandhouding van kapitaal en winscapaciteit.

Het moet tot de fiscus in aanzienlijk grotere mate dan thans het geval is, doordringen, dat de winst, welke door vennootschaps- en inkomstenbelasting tot belastbaar object wordt verklaard, in het geheel niet identiek is met de winst, welke uit bedrijfsoogpunt kan worden uitgekeerd en verteerd. De verwijdering, welke op dit punt tussen de cijfers van de fiscale- en de ondernemingsbalans bestaat, neemt met de toenemende inflationaire prijsstijging steeds groter proporties aan. De kortelings in het belastingstelsel geïntroduceerde mogelijkheid tot belastingvrij reserveren betekende een stap in de goede richting. De toegelaten marge is evenwel veel te gering, waarbij niet uit het oog mag worden verloren, dat, zolang de afschrijvingen op het oude productieapparaat niet op basis van de vervangingswaarde zijn gebracht, de belastingvrije reserve, hoewel als reële kapitaalvorming bedoeld, slechts een deel van de niet te realiseren schijnwinst aanduidt²⁾.

¹⁾ Tijdschr. Economie, Mei 1943. De balans van ondernemings- en van fiscaal standpunt.

²⁾ Het telkenjare opnieuw te berekenen maximum van de belastingvrije reserve bedraagt 15% van de z.g. bedrijfsmiddelen en 10% van de voorraden.

De ergste disharmoniën spruiten voort uit de rigide werking van een eenmaal aanvaard fiscaal afschrijvingsstelsel. Doordat de waardering van het langdurig gebruiksactief fiscaal zich doorgaans naar de aanschaffingswaarde regelt en in het stelsel van de desbetreffende belastingwetgeving de souplesse ontbreekt zich bij de tijdens de gebruiksduur optredende modificaties in de geldswaarde aan te passen, zullen automatisch middelen aan het bedrijf worden onttrokken, welke geen winst, doch schijnvoordelen — in wezen intering op het reële kapitaalbezit — zijn.

De ondernemingsbalans bezit, zoals wij in het voorafgaande betoogden, wel het aanpassingsvermogen zich naar het beproefde bedrijfseconomische winstbegrip te richten, waaruit voortvloeit, dat wij de noodzaak tot balansherziening slechts bepleiten voor het gebied van de fiscale balans.

Afgezien van de principiële bereidheid tot zulk een herziening, zal de vraag rijzen langs welke weg zij kan worden bereikt.

In de eerste plaats zal gedacht kunnen worden aan het hoger stellen van de boekwaarde van het vaste actief, daaronder begrepen de waarde van reeds geheel afgeschreven bedrijfsmiddelen, waarop een vervangingsplicht rust. Door deze revalorisatie zouden de afschrijvingen weer op een behoorlijk peil kunnen worden gebracht. Technisch zou deze aanpassing kunnen geschieden aan de hand van een herleidingscoëfficiënt, welke voorlopig van jaar tot jaar zou kunnen worden herzien. Het is een vraag van praktische toepassingsmogelijkheid, of men voor verschillende soorten vermogensobjecten met één enkele dan wel met verschillende coëfficiënten zal moeten werken.

Het zal duidelijk zijn, dat ook een verfijning van de coëfficiëntrekening niet tot een herstel van de juiste economische waarde van de onderhavige balansposten zal leiden. Het resultaat is in elk geval niet, dat men een balans krijgt, welke de „werkelijke” waarde van de onderneming aantoonst en welke dus de naam van vermogensbalans zou rechtvaardigen. Men heeft eenvoudig globaal aangenomen, dat bepaalde activa een waardevermeerdering hebben ondergaan, ongeveer proportioneel met de achteruitgang van de geldswaarde, uitgedrukt in een of ander gemiddeld prijsniveau. In ieder geval bereikt men zodoende wel zo dicht mogelijk de toestand, waarbij het reële kapitaal van de onderneming wordt intact gehouden, doordat de geldsbedragen, die dit kapitaal representeren, voor zover doenlijk, gelijke tred houden met de inflatie. Naar verkiezing zou het ondernemers moeten worden toegestaan, de bij de herwaardering ontstane boekwinsten te gebruiken voor het vor-

men van speciale reservefondsen dan wel voor het verhogen van het kapitaal op de fiscale balans.

In de tweede plaats zullen, om tot een dergelijke herwaardering te geraken, eerst die obstakels uit de weg moeten worden geruimd, die tengevolge zouden hebben, dat de revalorisatie in de boeken tot een buitengewone winst zou leiden, welke als zodanig door de fiscus zou worden belast.

Het zou naïef zijn te veronderstellen, dat de aan het licht gebrachte overwaarde, hoewel geenszins zuivere winst zijnde, geheel onbelast zou worden gelaten. Een zeker recht tot een matige heffing zal men immers aan de fiscus in verband met het mobiliseren van elementen vroeger onbelast gebleven en niet uitgekeerde winst niet kunnen ontzeggen. Het voordeel van hogere fiscale afschrijvingen, dat uit de herwaardering ontstaat, zal evenwel, wil een eventuele aanpassing doeltreffend werken, ruimschoots het nadeel van een eventuele heffing moeten overtreffen.

Ook op andere, nog eenvoudiger en wellicht wegens ontbrekende stabilisatie van de prijzen te prefereren wijze, zal men tot hetzelfde doel kunnen geraken. Wij denken aan een regeling, zoals in België werd aangenomen, waardoor zonder formele balansaanpassing de fiscaal toegelaten afschrijving met een algemene coëfficiënt (2,5) mag worden verhoogd.

Op de hier aangewezen manier kan worden voorkomen, dat enerzijds belastbare winsten ontstaan, die door de depreciatie van het geld groter schijnen dan ze in werkelijkheid zijn, terwijl anderzijds wordt bereikt, dat de staat zijn deel krijgt van een bedrijfseconomisch zo zuiver mogelijk te bepalen winstresultaat.

Mocht de fiscus verzuimen een dergelijk onderscheid te maken, dan bestaat de kans, dat juist in een tijd, waarin de ondernemingen voor de taak worden gesteld nieuwe productie en nieuwe arbeidsgelegenheid te scheppen, zij op haar vermogen zodanig zullen hebben ingeteerd, dat zij die taak niet naar behoren zullen kunnen vervullen.